

SREĆKO

ŠKOLSKI LIST OŠ PETRIJANEC

GODINA 9.

SVIBANJ 2016.

Impressum

Srećko—školski list OŠ Petrijanec
Izdavač:

OŠ Petrijanec, Vladimira Nazora 42, 42206

Petrijanec

Za izdavača: Draženka Skupnjak, ravnateljica
Odgovorni i grafički urednik:

Damir Ivančić, dipl. nastavnik razredne nastave i informatike

Uredništvo: Emili Kliček, Elena Čokor, Mia Sambolec, Jurica Čehok

Pomogli: Željka Rabuzin, Martina Škrinjar, Irina Kovačić, Kristina Čačić, Jasmina Belščak, Valerija Paljak.

SADRŽAJ

Ponovo odlični rezultati na smotri, 2. str.

Aktivni u zemlji i inozemstvu, 3. str.

Naši radovi traženi u Mađarskoj, 4. str.

Odlični u kvizu znanja, 5. str.

Jeste li znali da su se nekad u našim školama nosile uniforme? 6. str.

U školu doletjele nove pridošlice, 7. str.

Karla—najčitateljica naše škole, 8. str.

Priča o Adamu 12. str.

Valentina Balog gostovana na obilježavanju Dana Roma u Maloj Subotici, 13. str.

Moja prva knjiga, 20. str.

LIDRANO Ponovo odlični na držanoj smotri

Kontinuirano

Naše učenice, Klara Leskovar, Ena Kurečić i Valentina Balog u pratnji svoje mentorice Željke Rabuzin vratile se iz Šibenika gdje su nas predstavljale na Državnom LiDraNu.

Državna smotra održana je u Šibeniku, u to jubilarni, deseti odlazak na Državnu hotelskom naselju „Solaris“ od 4. do 6. smotru sa učenicima iz ove škole kojima travnja, a ove naše učenice su do završ- se silno ponosi i s kojima se uvijek može ne smotre došle zahvaljujući svojem zna- postići veliki uspjeh, no njemu prethodi nju, upornosti, marljivosti i darovitosti kontinuirani rad podržan znanjem i lju- na području dramskog, novinarskog bavlju.

i radijskog stvaralaštva.

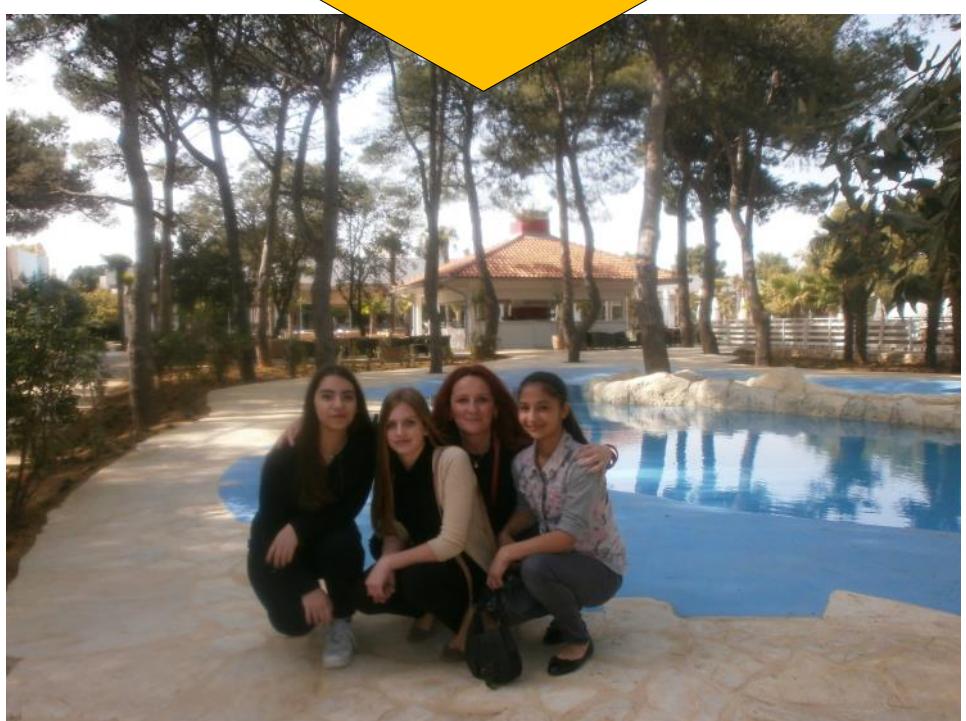
Drugačiji

Njihovi su nastupi odlično vrednovani, kao drugačiji, hrabri, dinamični, zanimljivi i vrlo emotivni, obzirom da radijska emisija Ene i Klare naslovljena „Carici“ zapravo govori o ljubavi prema našoj školi i proslavi njenih obljetnica.

Valentina je pak kazivala poeziju na hrvatskom jeziku, ali i na jeziku romske nacionalne manjine. Za njihovu mentoricu, Željku Rabuzin, bio je

Po povratku ih je dočekala televizijska ekipa VTV-a te o njihovom uspjehu snimila prilog za emisiju „Pravi smjer“ emitiranu 12.4. te su pozvane i u dječji program. Bili su gosti u „Kutionici“ 14.4. gdje su u društvu Edija Kelemenica i Luke Kerežija, također članova Dramsko-radijske družine koja je za radioigru „Dva broja jedan“ dobila Županovu nagradu, govoriti o svom stvaralaštvu te ponovno promicati ime naše škole na najljepši mogući način.

Klara Leskovar, Ena Kurečić i Valentina Balog i mentorica Željka Rabuzin

FELIX Njemačka grupa nastavlja s atraktivnim nastupima

Aktivni u zemlji i inozemstvu

Naši su Felixovci i ove godine očarali publiku na Theaterspiele u Varaždinu, koji se održavao od 17. do 19.3. , međutim ovoga puta s malo posebnjom predstavom. S parodijom „Romeo und Julija“, inspiriranu originalom i vođeni njihovom voditeljicom, Valerijom Paljak, nastupili su u petak, drugoga dana Theatherspiela te postigli odlične rezultate i bili nagrađeni gromoglasnim pljeskom.

U subotu, 19.3., zadnjeg dana Theatherspiela sudjelovali su na radionicama vođenim njemačkim kazališnim pedagozima i opet po nešto novo naučili o kazalištu i glumi. -začinili slikama po izboru

JUGENTHEATERFESTIVAL U RUMUNJSKOJ

Felix je i ove godine sudjelovao na Jugentheaterfestivalu u Rumunjskoj, koji se održavao od 21. do 26. 4. u Temeswaru.

Odsjeli su u hotelu Cina blizu samog centra grada, a predstave su pomno pratili u Njemačkom Narodnom Kazalištu nedaleko od hotela. Svakog su dana sudjelovali u radionicama koje su se održavale u Njemačkoj školi: „Lenau Schule“, a trajale su dva i pol sata. Na radionicama su naučili pun toga o pisanju monologa, biografija, mimici, pokretima, opuštanju pred predstavu, pravilnom disanju i još mnogo čemu. Vidjeli su predstave grupa iz Bugarske, Rumunjske,

Srbije, Mađarske, Njemačke i, naravno, svojih prijatelja iz Vidovca i Cestice.

Felixovci su sa svojom predstavom : „Romeo und Julija“ nastupili u nedjelju, 24. te impresionirali publiku i zbog svoje originalnosti pozvani su u kazališni kamp : „Bühnensürmer in Frankfurt am Main“ koji će se održati od 14. do 22.9. ove godine.

Oduševljeni svojim uspjehom, prepuni znanja i novih prijateljstava, Felixovci su se oprostili od Rumunjske do sljedeće godine te na povratku posjetili Budimpeštu, glavni grad Mađarske.

PAFF

Osim Theaterspiela u Varaždinu i Jugentheaterfestivala u Rumunjskoj, Felixovce već tradicionalno sudjeluju u Osijeku te organiziraju PAFF koji je ove godine trajao čak dva dana, prvi dan su se održale radionice, a drugi su se dan prikazivali filmovi. Pohvalno je što svake godine broj prijava za PAFF sve više raste te je i ove godine podigao ljestvicu vrlo visoko. Pored svih tih nastupa našu su školu i ove godine na Max sucht den Superstar u Cestici predstavljale učenice osmih razreda Melani Jar nec i Tanja Hranić sa pjesmom Marvin Gay, a za svoj su nastup dobole puno pohvala.

Theaterspiele
Jugenttheater-
spiele i PAFF

Naši radovi traženi u Mađarskoj

Naša škola je tijekom ove školske godine (listopad 2015.- prosinac 2015.) sudjelovala u međunarodnom projektu International School Library Month - Bookmark project, međunarodno razmjeni ručno izrađenih straničnika.

Zabava

Projekt razmjene straničnika je jednostavan i zabavan način na koji učenici u školskim knjižnicama diljem svijeta upoznaju druge kulture i iskazuju svoju kreativnost. Metodom slučajnog odabira saznali smo da ćemo surađivati sa vršnjacima iz susjedne Mađarske, točnije sa školom iz Budimpešte (Újpesti Könyves Kálmán Gimnázium). Najprije smo u knjižnici istraživali Mađarsku te upoznali osnovne poje-

dnosti i zanimljivosti vezane uz našu susjednu državu. Nakon toga započeli smo izradu straničnika. Tema je bila: The School Library Rocks! (Školska knjižnica je zakon!). Poleđine straničnika ukrasili smo prigodnim porukama o čitanju na engleskom jeziku. Tijekom prosinca razmijenili smo straničnike sa školom iz Budimpešte. Kako bi što bolje predstavili naš kraj poslali smo im brošure o Varaždinu i Varaždinskoj županiji te brošuru

o našoj školi koju je na engleski jezik prevela učiteljica Valentina Žiher. U projektu su sudjelovali učenici 8.a i 8.c razreda, njihove razrednice Martina Škrinjar i Jasmina Belščak, učiteljica engleskoga jezika Valentina Žiher te knjižničarka Irina Kovačić.

ČITANJE Naši učenici ponovo na državnom natjecanju „Čitanjem do zvijezda“

Odlični u kvizu znanja

Učenici Patricija Kranjčić (8.c), Veronika Koprek (8.c) i Jurica Čehok (7.b) osvojili su 1. mjesto na državnom natjecanju „Čitanjem do zvijezda“, održanom 6. svibnja 2016. godine u Čakovcu. Ovogodišnja tema natjecanja bila je „Odrastanje“. Sudjelovali su u kvizu znanja na temu poznавanja zadanih književnih djela koja se bave problematikom odrastanja: Šime Storić: Poljubit ču je uskoro, možda; Milivoj Matošec: Svišan u svemiru i Miro Gavran: Svašta u mojoj glavi.

Međudržavno

Ove godine natjecanje je preraslo i u međudržavno jer je po prvi puta na natjecanju sudjelovala škola iz susjedne Srbije. Velik uspjeh ostvarili su u konkurenciji 26 osnovnih škola,

potaknuti ljubavlju prema čitanju, no ne treba zanemariti ni sus-tavan marljiv rad i želju za što boljim rezultatom. Natjecanje se provodi s ciljem popula-rizacije čitanja među dje-icom i mladima, a ujedno potiče učenike na čitanje s razumijevanjem, istraživanje, krea-tivno izražavanje te provođenje slobodnog vremena u knjižnicama. Mentorica učenika je knjiž-ničarka Irina Kovačić.

**Patricija,
Veronika i
Jurica prvi u
“Odrastanju”**

KNJIŽEVNIK BRANIMIR DOLENEC POSJETIO NAŠU ŠKOLU

14. travnja 2016. godine našu školu posjetio je koprivnički književnik i ilustrator Branimir Dolenc te s učenicima nižih razreda održao književni susret. Predstavio im je seriju svojih slikovnica "Koprivko". Koprivko je dječak iz prošlosti koji putuje kroz vrije-me i upoznaje svoje čitatelje s legendama i pričama iz hrvatske prošlosti. Učenici su uživali u druženju s književnikom te stekli zanimljivo i lijepo iskustvo.

Jeste li znali da su se nekad u našim školama nosile uniforme?

Biti jednoobrazan, da ili ne?!

U udžbeniku za hrvatski jezik naišla sam na vrlo zanimljiv tekst uz rastavne rečenice. Naslov „Biti jednoobrazan, da ili ne“ odmah me zbungo jer nisam bila sigurna razumijem li riječ jednoobrazan. Podsetila me na riječ bezobrazan. Mislim da ima bezobraznih ljudi, ali jednoobraznih baš i ne, osim naravno jednojajčanih blizanaca. Razlikujemo se po obrazu, ali i po odjeći koju nosimo. Jest da „odijelo ne čini čovjeka“, ali „puno govori o njemu“. Upravo me taj tekst i ova misao natjerala na razmišljanje što bi bilo kad bi se u naše škole vratilo obavezno nošenje školskih uniformi i svi bismo morali biti jednoobrazni?!

Školska uniforma se u našim školama pojavljuje već potkraj 19.stoljeća i bila je obavezna. Uniforma za djevojčice najčešće se sastojala od crne kute i francuske kape,dok su dječaci morali uglavnom nosili crne kape sa štitnikom i pozlaćenim brojem razreda koji pohađaju. Učenici koji se nisu pridržavali pravila o odijevanju kuta i nošenja kapa, bili su kažnjeni. Prema mojim saznanjima, kronološkim su redoslijedom upisivane kazne za učenika koji je učinio prijestup, oblik kazne i potpis učitelja te povremeno i ravnatelja škole. Najblaža kazna koja se primjenjivala je opomena i upis u „Sramotnu“ ili tzv. „Crnu knjigu“, slijede kazne zadržavanja i do pet sati, uz rješavanje zadataka i klečanje, a primjenjivale su se i tjelesne kazne,udarci šibom. Za ne povjerovati!

Tijekom druge polovice 20.stoljeća boja kute se potpuno mijenja. Najčešće se nose plave kute. Nose ih djevojčice i dječaci. Pitam se zašto su uopće uniforme bile obavezne u školi?

Mislim da se jednoobraznost podržava- la iz više razloga. Uniforme su trebale zaštitići dječju odjeću od prljanja i uništavanja, učenike se lakše uočavalо na ulici ili u školi, sakrivala se neprikladna odjeća ponekih učenika ili pak skromnija i nitko se nije isticao svojom odjećom.

Novija vremena donose promjene u stavovima onih koji o tome odlučuju, s vremenom se vidjelo da nije potrebno dje- cu prisiljavati da se odijevaju jednako. U nekim privatnim školama jednaku odjeću učenici nose kao simbol za tu školu. Može ta uniforma jako lijepo izgledati.

Današnji učenici uglavnom misle da je to prilično glupo , biti jednoobrazan, jer nitko ne bi htio biti isti kao drugi, premda ista odjeća nikome ne oduzima osobnost. Iste rame ne znače i iste slike, zar ne? Svatko je poseban i u istoj odjeći. Vjerujem u neke prednosti što se tiče školskih uniformi, a to su povećanje zajedništva, razine tolerancije, manje je uočljivo loše socijalno stanje ili pak bogatstvo pojedinaca. Nije sramota ni jedno ni drugo, ali kao i u svemu, bolje prolazi prosječnost, sredina, jednoobraznost?! Manje bismo se rugali jedni drugima na osnovi nebitnih stvari kao što su patike ili odjeća iz kineskog. Sigurno bi se grupirali na neki drugi, možda ispravniji način.

Otkriveno je da uniforme u nekim zajednicama pridonose učenju. Učenici se lakše koncentriraju i više uče. Gotovo se u potpunosti baziraju na učenje, a ne na to što će sutra odjenući. Tako kažu internetske stranice, a ja mislim da je sve

lako moguće. Osobno dosta polažem na izgled i razmišljam o odjeći , ali to do sad nije smetalo mojem učenju.

Uniforme se mogu prenijeti i na sljedeće generacije, naslijediti, što je sigurno povoljnije i za obiteljsku blagajnu, pogotovo kad je u školi više školaraca.

Muči me što smatram da bi uniforma ipak smanjila mogućnost mojeg kreativnog izražavanja odjećom i moju individualnost. Često se nekim učenicima ne sviđa neka boja, neki kroj, način odijevanja pa bi na jednoobraznost gledali kao na kaznu. Neki smatraju da uniforme daju lošu sliku o školi jer ona treba biti mjesto gdje se pomaže u razvoju i održavanju kreativnosti i snažne individualnosti.

Zanimljivo je da pravilo nošenja uniformi u školama imaju i neke bogate i razvijene i neke siromašne i nerazvijene zemlje , neke od njih su i SAD,Velika Britanija, Japan, Kina, Turska, Amerika i Engleska. Bilo bi zanimljivo istražiti njihove tradicije vezane uz školske uniforme.

Da se odluka o povratku uniformi u naše škole donosi u mom razredu, bojam se da se nikada ne bismo usuglasili. Imamo previše različitih, jednoobraznih, kreativnih, šutljivih, glasnih, a nešto i bezobraznih. U kratkoj raspravi uspjeli smo se samo nadglasavati. „Školske uniforme su staromodne.“ „Odlično! Svi bismo bili jednaki.“ „Kada bi se uvele uniforme, ne bi bilo ruganja“. „Izgledali bismo kao klaunovi.“ „Ne bi više bilo diskriminacije..„Svi bismo bili poštivani i prihvaćeni.“ „Bili bismo kao u vojski.“ „Bili bismo kao zatvorenici.“ „Ti šuti, kaj ti znaš.“ „Hoćemo li uniforme morati sami kupovati?“ Hoćemo li dobiti rezervnu odoru ako se ova podere ili zaprlja?“ „Što ako prerastemo uniformu?“... Naravno, svatko je imao drugačije mišljenje. I ima pravo na to.

Što dulje razmišljam o svemu, više naginjem ideji da se uniforme vrate i mislim da bih mogla biti jednoobrazna što se toga tiče, samo bih voljela da to što bismo nosili bude moderno i prilagođeno vremenu u kojem živimo. Mislim da bi se mnogi moji prijatelji koji štošta nemaju, tad bolje osjećali i više smijali, imali bi rumenije i vedrije obaze , a čovjeka se ionako treba gledati u oči, a ne u odijelo. Odijelo može prevariti.

A što Vi, naši učitelji, mislite o tome da se u školu vrati jednoobraznost? Valjalo bi to i s Vama raspraviti.

Emili Kliček, 7. razred LiDraNo 2016.
Voditeljica: Željka Rabuzin, dipl.uč.

U likovnoj radionici nastala ideja za uređenje zimskog panoa škole

U školu doletjele nove pridošlice

Polaznici likovne grupe iznenadili su nas i razveselili svojim drugačijim i nadasve prekrasnim likovnim uradcima.

U našu školu uoči Božića doletjeli su novi stanari. Sjede u parovima, u klupama ispod oblaka. Ima ih puno, cijeli razred. Drže se mudro, a ispod naočala im se kriju tamne oči. Leteće pridošlice pomno prate ostale đake. Te su sovice neobični proizvodi nastali u likovnoj radionici kod učiteljice Katarine. Vole papir od kojeg su izrađene i svoje vatene oblake. Svaka od njih je slična, a opet drugačija na svoj način kao i polaznici likovne grupe, njihove autorice, učenice petih razreda. Unatoč dobi autorica, sovice djeluju vrlo složeno i zrelo te privlače svačiju pozornost. Izgledaju kao žive, kao da nas promatraju svojim velikim očima, upijaju znanje mudrom glavom i s poštovanjem pozdravljaju krilima. Sjede u svojim klupama izrađenim od odbačenih rola wc papira. Sjedeći u parovima, šalju nam poruku da se trebamo voljeti i poštivati, ne samo

sad, uoči Božića, već tijekom cijele školske godine. Svakom je potreban prijatelj, i upravo to nam poručuju ove male pridošlice. S knjigom u ruci podsjećaju nas da učenje pokreće svijet. Ovakav pano bio nam je uistinu potreban da nas usmjeri na bitno, na onog pored nas, i pravo je osvježenje u središnjem prostoru naše škole. Svim učenicima i djelatnicima naše škole, kao i svima onima koji ulaze u nju, male će pridošlice uljepšati dan te ih toplo pozdraviti pri odlasku. Čudesno je što sve možemo izraditi svojim rukama ako smo dobro poučeni. Nadamo se da će se dežurne sove vratiti i druge godine.

Elena Čokor, 7.razred

LiDraNo 2016. Županijska razina

Voditeljica: Željka Rabuzin, dipl.uč.

Tradicionalna Kestenijada

Učenici Gabrijela Marić, Laura Levanić, Ena Kurečić, Klara Leskovar, Luka Kereži, Valentina Balog, Antonio Kokot, Jakov Frkač, Lucija Bogdan, Edi Kelemenić i Doroteja Bedenik i ovu školsku godinu započeli su kreativnim scen-skim nastupima.

Nakon premjerne izvedbe predstave „Pitanje“ koja je osvojila nagradu na festivalu duhovnog stvaralaštva u Križevcima ,na Danima kruha u školi, nastupili su na tradicionalnoj i humanitarnoj manifestaciji „Kestenijadi“ koja se ove godine odvijala po 18. jubilarni put. Vodili su program, izveli predstavu „Jesen u paru“ kojom su ujedno prezentirali svoj doprinos Projektu međugeneracijske solidarnosti u kojem sudjeluju u suradnji s Općinom i Dnevnim boravkom za starije i umirovljenike. U jednom su se dijelu programa okitili i hrvatskim „modnim izumom“, kravatama te svojim skećom o kravati zabavili prisutne te izmamili osmijeh publike. Isti skeć već je snimljen kao prilog školskom filmu za Dan krvate koji smo obilježili ovaj mjesec u školi.

Bila je to jedna vesela i naporna subota za ove male kreativce kojima u protekla dva mjeseca nije bilo teško vježbati i pripremati ove nastupe u prostorima škole i izvan nje. Lijepo je kad svojim radom možeš nekome pomoći, nekoga razveseliti i tako rasti u malog čovjeka.

Karla - najčitateljica naše škole

Za Dan hrvatskih knjižnica

U sklopu obilježavanja Dana hrvatskih knjižnica, 11. studenoga 2015., u Županijskoj palači u Varaždinu dodijeljene su prigodne nagrade najboljim čitačima školskih knjižnica u osnovnim i srednjim školama te gradskim knjižnicama na području Varaždinske županije.

Svečanosti je prisustvovala Karla Vujević, učenica 3.b razreda i najčitateljica naše škole. Nagrađena je knjigom "Mali Jan ima plan", spisateljice Sanje Polak. Karla redovito posjećuje našu školsku knjižnicu i u prošloj školskoj godini pročitala je ukupno 58 knjiga. Obilježavanje Dana hrvatskih knjižnica pokrenulo je Hrvatsko knjižničarsko društvo 2010. godine, a kao datum obilježavanja odabran je datum donošenja prvog hrvatskog Zakona o bibliotekama 11. studenoga

3. b

20. ŽUPANIJSKA SMOTRA UČENIČKOG ZADRUGARSTVA

Dana 23. travnja OŠ Petrijanec sudjelovala je na 20. Županijskoj smotri učeničkog zadrugarstva u OŠ Martjanec. Na smotri je sudjelovalo 27 učeničkih zadruga s područja Varaždinske županije, a od toga su tri zadruge nastupale u revijalnom tonu. Našu školu su predstavljale učenice Iva Oreški, Patricija Lovrić, Patricija Kranjčić i Veronika Koprek uz vodstvo učiteljica Marije Kramarić, Nevenke Krsnik i Andreje Martinčević. Učenice su svojim znanje, trudom i zalaganjem doprinijele uspješnoj prezentaciji naših proizvoda od buče. Škola se predstavila sa sljedećim proizvodima: bučino ulje, brašno od bučinih sjemenki i bučinog kolača, namaz od bučinih sjemenki, keramičke tikve, oslikane vase, svjećnjaci i staklo sa motivom tikve te vez na platnu- motiv tikva. Naša škola je po drugi puta sudjelovala na smotri i osvojila drugo mjesto te se plasirala na državnu razinu natjecanja. Državna smotra učeničkih zadruga održat će se do kraja 2016. godine.

Druženje učenika i roditelja uz izradu šarenih pisanica

16.ožujka, povodom nadolazećeg blagdana Uskrsa, održana je radionica za učenike 2.a. razreda i njihove roditelje.

Na ovoj kreativnoj radionici učenici i njihovi roditelji su koristeći se različitim tehnikama ukrašavali pisanice.

Zajedničkim radom u veselom i opuštenom druženju, nastale su šarene pisanice kojima smo ukrasili prostor naše učionice.

Jedan i pol muškarac

On je moj ujak Josip, ali svi ga od milja zovemo Joža. Ima 35 godina i srednje je visine i građe. Kosa mu je smeđa kao panj i strši mu u zrak poput ježevih bodlji. Lice mu je mlado, puno veselja i novih ideja za druženja sa mnom, a brada kratka, malena i oštra poput stabljike ruže.

Joža je snažan kao tenk, no takav i mora biti jer lovi najopasnije i najveće ribe na obližnjoj Dravi, a preko ljeta na moru. Ima čvrste noge kojima udara loptu do neba. Kada ga riba ulovljena na mamac pokušava povući u vodu, njima se čvrsto ukopa u zemlju. Od svih članova obitelji, on me najviše razumije. Kad sam bio mali, želio sam da me samo on čuva. Da nema njega, nikad ne bih naučio pecati ni pravilno mijenjati brzine na autu. On je vrlo smiren i svaki put kad mi nešto ne ide ili kada je netko zločest prema meni, tješi me i razgovara sa mnom. Obožava filmove i svaki put kad izade neki novi, odvede me u kino te uživamo gledajući ga. Obitelj često za nas dvojicu kaže da smo jedan i pol muškarac jer svugdje idemo zajedno.

Takovog ujaka je nevjerojatno lako voljeti. Ponekad mu povjerim svoje dogodovštine koje nisam ispričao ni roditeljima. Uvijek sam sretan kad sam s njim i s nestrpljenjem iščekujem naše buduće pustolovine!

Leo Simon, 6.b

Mentorica: Martina Škrinjar

Sigurno surfaj – stop nasilju i govoru mržnje na internetu!

Učiteljica informatike Jasmina Belščak svojim savjetima podiže svijest kod učenika o sigurnosti i govoru mržnje na internetu. Tako smo i ove školske godine na nastavi informatike veliku pažnju posvetili sigurnosti na internetu.

Pitanja

Bole li te ikada riječi?

Razmišljaš li uopće što ćeš napisati, što reći?

U tvojem životu postoji li netko umjesto tebe?

Bi li tako na fejsu vrijeđala sebe?

Ne zapitaš li se bode li me tvoja poruka u srce kao nož?

Hoće li ružnih komentara biti još?

Hoćeš li se i dalje rješavati svoje tuge vrijeđajući druge?

Hoće li ti zazvoniti telefon?

Hoćeš li i ti nekad svladati bonton?

Koprek Veronika

Maturalnu	kupili čak i neka skuapu.	Moja snaga si Ti
Na sami jug lijape naše, tak daku smu se pelali.	Prebrzu smu dimu došli, a bilu nam je tak lijapu!	jer si pun milosrđa.
Si srečni smu bili da smu more zagledali.	Patricija Kranjčić, 8.c	Moja snaga si Ti
Tek za pua dñjeva v hutelu smu bili.	Mentorica: Martina Škrinjar	jer tugu međuopćinska razina smotre LiDraNo
Prvi dijan je mam prešiu, a kam prije si drugi!	mođuopćinska razina smotre LiDraNo	pretvaraš u sreću.
Vučiteljice su ni spati nija stigle.	Moja snaga si Ti	Moja snaga si Ti
Več pet dnevi su svoje nija vidle.	jer čekaš raširenih ruku.	Marina Bartolović, 8.c
Se peneze smu potrušili,	Moja snaga si Ti	Mentorica: Martina Škrinjar
	jer se raduješ istini.	Rad je uvršten u zbornik najuspješnijih radova 5. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“ u Križevcima.

Pismoplov o povijesti pisama

Učenice Laura Levanić i Melita Turščak pod mentorstvom učiteljice informatike Jasminke Belščak ove su školske godine napravile aplikaciju „Pismoplov“. „Pismoplov“ je hibridna aplikacija o povijesti pisma i špiljskoj umjetnosti. Može se koristiti on-line ili instalirati na računalu. Osnovnoškolcima pruža informacije za nastavu povijesti, hrvatskog jezika, likovne kulture i geografije. Stečena se znanja mogu provjeriti kroz igru ili rješavanjem križaljke i kviza. Jednostavno sučelje omogućuje uporabu korisnicima bez obzira na dob i stečena informatička znanja, a interaktivnost potiče na daljnje korištenje. Učenice su sa svojom aplikacijom na županijskoj razini natjecanja „Infokup- razvoj softvera i poduzetništvo“ osvojile 1. mjesto i bile su predložene za državno natjecanje te su ušle i u uži krug izbora za državno natjecanje.

Adam

Škole često upisuju ili ispisuju nove đake. U našu školu ove godine upisano ih je pet, Selin, Alan, Lena, Marko i Adam. Svaki je od njih došao sa svojom pričom. Neki su

Udomljavanje

Početkom školske godine djelatnici škole su zajedno s ravnateljicom uložili sve snage da u školu smjeste Adama. Zbog njegove ogromne veličine nije mogao ući kroz vrata bez prisile pa je na kraju uguran u hol. Njegovu zanimljivu dolasku nisu svjedočili svi učenici, već samo oni koji se i tijekom praznika vrte oko škole. Adam je velika biljka koju je škola dobila na poklon od jedne gospode koja ga više nikamo nije mogla smjestiti. Nema stranicu e-dnevnika, ne čita i ne piše, ali nema ni izostanke, što se ne može reći za druge đake.

Iako se trudimo biti dobri udomitelji, prodje li kraj njega, suza će vam kapnuti na glavu. Odlučila sam saznati zašto plače i tko ga se zapravo morao odreći te koji su konkretni razlozi zbog kojih se njegov prijašnji vlasnik prestao brinuti o njemu. Moj istraživački duh doveo me najprije do ravnateljičinih vrata.

Kako to da se odnedavno u našem holu nalazi tako velika biljka?

Ravnateljica: „Gospođa Jambriško je došla reći da ima velik cvijet koji je već prevelik da bi ga zimi pospremala pa je pitala želi li ga naša škola. Naravno da smo kao škola spremni svakom pomoći pa smo tako zbrinuli i Adama.“

Primjetila sam da plače! Što mislite zašto plače?

Ravnateljica: Ne plače sigurno zbog toga što se ne brinemo dobro o njemu, a što se tiče kapi koje ispušta, moraš pitati učiteljicu iz biologije, možda plače jer je napustio svoj dom.“

Jesu li njegove suze otrovne kako misli moja baka?

Ravnateljica: „Za ovaj cvijet ne znam, znam da neko cvijeće ispušta otrovne sokove, znam za difembahiju koja ispušta otrov kada se list odreže, ali ne i prirodnim sušenjem.“

O Adamu

Nakon razgovora s ravnateljicom, razgovarala sam s učiteljicom iz biologije od koje saznajem da Adamove suze nisu otrovne, već da je kap kombinacija vode i soli. To me zbumilo jer sam se već zabrinula zbog moguće prisutnosti otrova u blizini đaka pa sam otišla malo istraživati internetom. Otkrivam da je Adamov plač ustvari gutacija koja omogućuje nesmetan protok vode kroz biljku. To znači da je u pravu učiteljica biologije, a ne moja baka. Biljka Adam još se naziva Alokazija (lat. Alocasia odora). Njegova posebnost je u tome što njegovi donji listovi izumiru, dok se vršni naizmjenično jedan za drugim razvijaju. Ako se dobro njeguje, može imati pet do deset listova, a naš Adam ima čak šesnaest, što znači da se izuzetno dobro brinulo i brine o njemu. Adam je iz Indije prenesen u Europu još u 15. stoljeću. Oduvijek se znači selio. Njegov plod je jestiv i upotrebljava se za spremanje raznih jela. Njegovi gomolji su također jestivi, ali zbog velike količine kiseline, može doći do otoka jezika i ždrijela te otežanog disanja pa čak i halucinacija. Neki iz mog razreda sigurno bi rado kušali Adamove gomolje. Na dodir nije opasan za čovjeka. Adam voli svježu zemlju i potrebno ga je zalijevati svaki dan, pogotovo ako se u prostoriji nalazi centralno grijanje. Osim što ima šesnaest listova, naš Adam je širok gotovo jedan metar i visok oko tri te uskoro neće više stati u posudu u kojoj se nalazi, kao ni u naš hol. Znači li to da će morati ponovno seliti?! O njemu zasad brinu domari i čistačice, oni su ga zapravo i prvi zagrlili skidajući ga s velike prikolice kojom je stigao.

Kako njegujte Adama?

Čistačica: „Zalijevamo ga i peremo mu listove, gnojimo po potrebi, makar, sad ga ne trebamo gnojiti jer je već izrastao jako velik, jedino ako bismo ga malo podrezali, a morat ćemo ovoga ljeta jer inače neće više stati u hol.“

Čistačice dobro brinu o njemu, zato ne vene, nego se primirio u kutu, nikom na putu i zeleni naš hol. Udomio se. No, mene je ipak zanimalo zašto je jedna tako iznimna biljka morala ostati bez doma. Gospođu Jambriško, koja je Adama poklonila našoj školi, posjetila sam u njenom domu te porazgovarala s njom.

Tko je za Vas Adam, zašto je morao otići u novi dom?

Gospođa Jambriško: „Adam je jedna velika ukrasna biljka. U petoj je godini, četiri godine smo ga mi trpjeli, a sad smo ga dali drugima na brigu. Morao je otići zato što je ogroman, kako je Vaša ravnateljica rekla divovski, čak smo ga morali odvesti u prikolici, samo je rastao. Najteže je bilo pospremanje zimi, virio je na sve strane, i gdje je bio Adam, za druge nije bilo mesta, samo to, ništa drugo, u ljeti je sve bilo dobro.“

Kako ste došli na ideju da ga darujete našoj školi?

Gospođa Jambriško: Imate velik prostor i puno cvijeća pa sam se odmah dosjetila kako bih se riješila Adama, a njemu pružila šansu da se razvija i raste u vašoj školi.“

Što mislite da je najbolje činiti za njega, da ostane što duže ovako velik i lijep?

Gospođa Jambriško: „Mijenjati zemlju, zalijevati ga, prati lišće, zagnojiti ga, ja sam ga zalijevala koprivama, ali samo ljeti jer je sad malo teže naći koprive.

Imate li još što za nadodati o našem Adamu?

Gospođa Jambriško: „Nađite mu lijepu Evu da baš ne bude sam.“

O nama

Pošto sam otkrila kako je Adam završio u našoj školi i zbog čega plače, odlučila sam provesti malu anketu među učenicima, čisto da vidim jesu li uopće primjetili nešto tako veliko, ukrasno, neobično i zeleno u našoj školi.

Na pitanje koje je otvorilo anketu „Znaš li tko je Adam?“ svi su odgovorili da je to biće iz Biblije ili prvi čovjek, samo je jedan posto učenika odgovorilo da bi to možda mogao biti neki učenik. Na pitanje „Kako se zove ova biljka?“ moji vršnjaci uglavnom su pri pogledu na Adama slegnuli ramenima, što znači da našeg prekrasnog Adama ne primjećuju, niti išta znaju o njemu.

Sad mogu zaključiti da Adam ne plače samo zbog gutacije, nego i zato što je primijetio da u eko školi ima premalo pravih ekologa i učenici ga ne tretiraju kako on zaslužuje, ali sigurna sam da će nakon ove reportaže brigu o Adamu preuzeti upravo moji prijatelji te mu posvetiti malo više pažnje. Nadam se da će Adam ostati u našoj školi, da zbog toga što je drugačiji, neće biti prisiljen na nova udomljavanja jer upravo je ta njegova posebnost izazov i poticaj na brigu, njegu, ljubav, istraživanje i uvažavanje, a to zaslužuju sva živa bića.

„Nekome prevelik i ružan, drugome lijep i nužan, ali nijedan Adam ne bi smio biti tužan!“

Mia Sambolec, 7.razred

Voditeljica: Željka Rabuzin, dipl.uč.

LiDraNo 2016. Županijska razina

Darovan svijetu

Darovan sam ovome svijetu kad je mama osjetila prve leptiriće u trbuhu. Bio sam vrlo željeno dijete. Roditelji su s ljubavlju pratili svaki dan od mog začeća. Sačuvali su jednu malu knjižicu ispunjenu najvažnijim detaljima: prvi udarac, prvo štucanje, prvo okretanje, prvo slikanje...

Kroz sve te mjesecne iščekivanja, mama i tata bili su sretni, čak su se čudno ponašali. Tata je ljubio trbu u kojem sam bio ja, a mama bi pojela za tri žene odjednom, samo su katkad bili pomalo zabrinuti. Kao i svi roditelji, strahovali su hoće li s njihovom bebom biti sve u redu. Ja sam to saznao puno kasnije. Došao je konačno i dan mog rođenja. Moja mama je zaboravila na svu patnju i bol čim je ugledala moje prekrasne plave oči, čupavu crnu kosu, duge prstice, svih deset, nožice koje je obuhvatila dlanom i naravno, blag osmijeh. Baš sam bio šarmer. No, ubrzo nakon velike sreće, moju je mamu snasla tuga. Podijelila ju je s tatom, ali tuga se tako nije umanjila, nego udvostručila. Rođen sam s teškom srčanom manom. Darovan sam ovome svijetu, a već je postojala mogućnost da on ne bude darovan meni. Počeli su dani neizvjesnosti za sve nas, dani upita za moje roditelje. Zašto se sve to moralo dogoditi baš nama? Zašto? Uslijedila je borba puna strepnje i strahova. Operacija... Neizvjesnost, tuga i strah bili su veliki, ali u srcu mojih roditelja živjela je nuda da će vidjeti moje prve korake, čuti moju prvu riječ, moj prvi vic, odgledati moju prvu utakmicu, moje prvo sve... Bila je to velika kušnja za moje roditelje i velika borba za mene. Imali su me, ali me nisu imali. Bojali su se, a vjerovali da će odrasti u lijepog i pametnog dječaka. Vjeruju još uvijek, ali samo se prave da se više ne boje. Osjećam to.

Poslan sam na ovaj svijet da dokažem da borci uspijevaju i da je volja za životom jača od svega, jaka poput roditeljske ljubavi. Darovan sam ovome svijetu da i ja jednog dana mogu tako snažno voljeti svoje dijete ili možda nekome spasiti život kao što je spašen meni. Svakog dana se smijem. Prijateljima je to neobično, ali ja zapravo darujem osmijeh drugima kao što je mojim životom darovan mojim roditeljima.

Učenik: Borna Vidović, 5. razred, Voditeljica: Željka Rabuzin, dipl.uč, LiDraNo 2016.

Nasljednik

Moje ime je Srećko. Prije sam živio na sjeveru Hrvatske u gradu Varaždinu. Sada živim na prelijepom Viru. Prepričat ću vam putovanje kojeg ću se sjećati cijeli život.

Jednog dana prije nekoliko godina putovao sam svojim rođacima u Zadar. Kako sam malen i mršav, nisam ponio puno prtljage. To se pokazalo kao mudra odluka jer se autobus kojim sam putovao pokvario. Tako sam morao pješačiti preko Velebita. Bilo mi je vruće pa sam umoran legao u travu. U moj malen prćast nosić zabola se jedna slamka. Uzeo sam je i nastavio put. Tada sam ugledao velikog šarenog leptira. Ulovio sam ga i zavezao za slamku. Susreo sam nekog ludog znanstvenika koji je htio uhvatiti tog leptira. Molio me i nagovarao da mu ga dam. Dao sam mu ga, a on je meni dao povećalo. Putem sam naišao na mlađu pastiricu. Sjedila je kraj puta i plakala jer je izgubila vjenčani prsten. Uzeo sam povećalo i njime pronašao njezin prsten. Djevojka je bila presretna te mi je poklonila maleno janje. Išao sam dalje i došao do farme gdje su uzgajali konje. Imali su male noge dječaka kojemu se moje janje jako dopalo. U zamjenu za janje njegov mi je otac darovao konja. Uzjahaо sam ga i nastavio put. Već sam bio blizu nekog sela kad me zaustavio visok i jak mladić. Preklinjaо me da mu dam konja kako bi stigao na brod. Na brodu ga je čekala princeza Kasandra s kojom se trebao vjenčati. Dao sam mu konja i nastavio put pješice. Nakon nekoliko prijeđenih kilometara sustigao me veliki crni auto. U njemu je bio princezin sluga. Dao mi je punu vreću novaca, zato što je mladić s mojim konjem stigao na vrijeme na brod. Visoka crnooka princeza bila je zbog toga presretna.

Tim sam novcem kupio dio otoka Vira. Sagradio sam velik hotel u kojem sam zaposlio mnogo domaćih ljudi. Zbog toga me svi vole, cijene i poštuju. Zovu me Srećko „Sretna Slamka“ jer nalikujem svom pretku iz Hrvatske kriješnice, str. 135.

Učenica: Laura Vukešin, 5. razred

Voditeljica: Željka Rabuzin, dipl.uč.

LiDraNo 2016.

REPORTAŽA Valentina Balog nastupila u Maloj Subotici Dana Roma

Dan Roma u Maloj Subotici

Pozvana je u goste svojoj priateljici Severini Lajtman s kojom je obilježila ovogodišnji Državni LiDraNo, budući da su se po prvi put na državnoj smotri pojatile djevojčice romske nacionalnosti, a u kategoriji pojedinačnog scenskog izraza koji uključuje govorenje teksta na hrvatskom jeziku uz poštivanje govornih vrednota.

Razvilo se tako jedno lijepo prijateljstvo i povezalo dvije djevojčice, dvije obitelji, dvije škole, dvije županije.

Suradnja

Severina je otvorila svečanost u Domu kulture u Maloj Subotici na kojoj je prikazan film o njoj, a Valentina je zatvorila istu izvođeci jedinstvenu hrvatsko-romsku „Voćku poslige kiše“ u čemu joj je pomogao prijatelj hrvatske nacionalnosti, Fran Rabuzin iz Novog Marofa, s kojim dijeli prijateljstvo od nastupa u Varaždin-

skom kazalištu na kojem je ona pobijedila, a on osvojio Županovu nagradu.

Multikulturalnost na djelu

U Međimurskoj županiji, ovaj je nastup doživio gromoglasan pljesak, bili su počašćeni našim dolaskom, a njihov pročelnik za prosvjetu rekao je da je zagrljav između Severine, Valentine i Frana nešto čemu bismo svi trebali težiti i za što se vrijedi boriti u svakodnevici svake multikulturalne škole koja nije uvijek laka.

Snaga riječi

Snagom svojih riječi probudio me i rekao da bit ću dobro.

Našao me kad sam paо, bio tužan.
Utješio me, nasmiješio me svojim riječima.

Osjetio sam njihovu snagu!

Čuo sam ga...
Josip Mojzeš, 7.b
Mentor: Željka Rabuzin

Rad je uvršten u zbornik najuspješnijih radova pristiglih na Državni susret literarnog duhovnog stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“ u Križevcima.

Molitva

Kad plačem sve glasnije, tu je da me nasmije.

Bože, čuvaj je!

Njene riječi su vrlo snažne, među njima nema lažne.

Bože, čuvaj je!

Snagom svojih riječi vodi me od tuge sreći.

Bože, čuvaj je!

Umiri mi sне, čuvaj mi je,

jer nikad nisam sama dok tu je moja mama.

Bože, čuvaj je!

Emili Kliček, 7.b

Mentor: Željka Rabuzin

Putovanje

Bio sam na kraju polja, šume, puta.

Bio sam na kraju svijeta.

Bio sam na kraju vremena. Susreo sam cvijet, i psa, i jelena, i prijatelja.

Pronašao sam Boga. Ništa nisam tražio, a sve sam pronašao. To je bilo putovanje...

Petar Leskovar, 7.a
Mentor: Željka Rabuzin

Na kraju

Na kraju ceste, na kraju litice, na kraju misli i rečenice.

Na kraju ljubavi, na kraju ljeta, pronaći ću kamen, strah, znanje i neznanje, sve što mi smeta. Otkrit ću osjećaje, zatvorit suncobrane, gledat u nebo, koja divota?! Hoću li, Bože, na kraju otkrit i smisao života?

Selin Nikolić – Šipek, 7.a

Mentor: Željka Rabuzin

Rad je nagrađen i javno izведен na Državnom susretu literarnog duhovnog

stvaralaštva "Stjepan Kranjčić" u Križevcima, 23.4.2016.

Veronika Koprek iz 8.c razreda javno je izvela svoju pjesmu "Babica" na 35. Smotri dječjega kajkavskog pjesništva u Svetom Ivanu Zelini. Od pristiglih 455 pjesama učenika osnovnih škola, 75 je objavljeno u zborniku "Čarobni svet", a 34 pjesme su javno izvedene na Smotri. Njezina mentorica je učiteljica hrvatsko-ga jezika Martina Škrinjar.

Babica

Kaplica pu kaplica z nijaba curi.
Bijale črte. Grmi.

Babici sreće više ni.
Z druge strane postele nišči ne spi.

Niti dežđ više ne curi.
Samu se babica k dediku žuri.

VARAŽDINSKE MAŽORETKINJE Zavrtile štapićem i očarale učenike

Spretne i sretne mažoretkinje

6.11.2015. godine u našu školu ustupalo je umijeće mažoriranja. Veliki odmor proveli smo u društvu Varaždinskih mažoretkinja i predsjednika njihove udruge, Aleksandra Grabarića.

U sportskoj dvorani uživalo se u spoju plesa, sporta, vještine i umjetnosti na koji su nas pokušale potaknuti uspješne mažoretkinje, ponosne vlasnice posebnog štapa koji je nagrada za njihovu izvrsnost, trud i požrtvovnost. Od gospodina Grabari-

ća saznali smo kako i gdje se okupljaju Varaždinske mažoretkinje, koliko i kada vježbaju te kada su upisi za nove kandidate. Nastup mažoretkinja nas je oduševio kao i vješto manipuliranje štapovima koje su bacale visoko u zrak te ih spretno dočekivale. Nagradili smo ih pljeskom i prigodnim povicima podrške i divljenja. Sve nazočne je posebno iznenadila i nasmijala najmlađa mažoretkinja koja se predstavila elegantnim mažoret korakom, uvježbanom koreografjom te atraktivnim kostimom crveno-bijele boje. Zarazile su nas osmijehom i svojim umijećem.. One su spretne i sretne. Već se taj dan u našoj školi nekoliko djevojčica poželjelo okušati u ovom lijepom umijeću , no štapovi su uglavnom završavali na nečijoj glavi ili tlu. One najspretnije će sigurno odjenuti svečanu plesnu odoru i nastaviti dugogodišnju tradiciju učenica iz naše škole jer lijepo se zvati Varaždinskom mažoretkinjom.

Jurica Čehok, 7. razred

Voditeljica: Željka Rabuzin, dipl.uč.

LiDraNo 2016. Županijska razina

Županijsko natjecanje pjevačkih zborova

18. Smotra glazbenog stvaralaštva djece i mlađeži Varaždinske županije

Pjevački zbor starijeg uzrasta OŠ Petrijanec, pod ravnateljem Melite Bastalec, prof. nastupio je na 18. Smotri glazbenog stvaralaštva djece i mlađeži Varaždinske županije.

Županijsko natjecanje zborova održano je 16. ožujka 2016. godine u Velikoj koncertnoj dvorani HNK-a u Varaždinu. Zbor se natjecao u B kategoriji - troglasni pjevački zbor i osvojio 2. mjesto. Program nastupa činile su skladbe: Đeni Dekleva-Radaković: „Zimsko jutro“ (zadana skladba), Wolfgang Amadeus Mozart: „Gle igre li krasne“ (obr. J. Žganjer), „Nek vlada mir na svijetu“ (Hevenu shalom alejchem), napjev iz Izraela (obr. G. Deutschmann) i Georg Friedrich Händel: „Air“ (Blacksmith- Variativen).

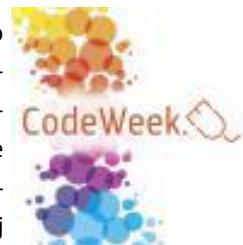
INFORMATIKA Naši učenici i učiteljica predavači na konferenciji

Code Week i u našoj školi

Učenice naše škole Laura Levanić, Melita Turščak, bivši učenik Leon Belščak i učiteljica informatike Jasmina Belščak bili su pozvani održati predavanje na konferenciji o EU Code Weeku u Hrvatskoj.

U ponedjeljak 9.11.2015., na Međunarodni dan izumitelja, prvi je puta na Institutu za inovacije u Zagrebu održana konferencija o Europskom tjednu programiranja na koju su pozvani naši najbolji programeri i njihova učiteljica. EU CodeWeek ove godine obilježili u razdoblju 10.-16. listopada na dodatnoj nas-

tavi informatike gdje učenici marljivo uče programirati i upoznaju se s novitetima iz IKT područja. Učiteljica informatike Jasmina Belščak osvrnula se na nastavu programiranja u OŠ Petrijanec. Laura i Melita predstavile su svoj program "CRO zanimljivosti" kojim su osvojile treće mjesto na županijskom natjecanju. Leon, sada učenik 1. razreda Elektrostrojarske škole u Varaždinu smjer

Iskustvo

U proljeće zeleno srela sam njega.

Ptice su pjevale, ne znam zbog čega.

On mi je prišao i dao mi žvaku.

Sjeli smo na ljljačku u našem parku.

Drugog me dana za kosu povukao.

U mojoj blizini odmah se potukao.

Gluposti razne je izvodio

da bi moju pažnju ishodio.

I na igru me navodio!

Kad bi nam se pogledi sreli,

kao da mi je netko opalio šamar

crveni, vreli.

A kad bi mu netko spomenuo ime moje,

poput semafora je promijenio sve tri boje.

Takvo je bilo iskustvo

I ljubavno, prvo, moje...

iz vrtića!

Imala sam godina

koliko na lijevoj ruci prstića

i obožavala likove iz crtića.

Učenica: Lana Domjan, 5.razred

Voditeljica: Željka Rabuzin, dip.uč.

LiDraNo 2016. Županijska razina

Zagledana u sliku

Slika koju gledam tek je malen dio još divnije prirode. Slikar kao da je obuhvatio sve ljepote jednog kraja. Naslikao je ono najljepše što nam je podareno.

Pitam se hoću li moći rijećima opisati sve što vidim. Na nježnoj zelenoj tratinji (nema takve zelene u mojim temperama) izrasli su predivno oblikovani grmovi. Lišće je podigao blag vjetrić, a ono je dobilo srebrnkastu boju. U jezero se sakrila vječnost, gledam u nju. Razmišljam...Što nam je sve podareno?

Bez slikara ne bi jezero bilo plave boje ni brdašće obojano kako treba. Tik do jezera mala je kućica našla sebi najljepše mjesto. Na prozoru nasmješena djevojčica. Sve izgleda prirodno i svježe. Priroda je okupana kišom da nam bude lijepa, da nas hrani, da raste, da uživamo u njoj.

Umirujuća slika umiruje i mene. To je djelo nečija volja. A duga koja izlazi iz jezera zagrliti čitavo nebo, nešto je najljepše što sam ikad vidjela. Trenutak je ovo u prirodi poslije kiše zaustavljen potezima kista.

Gledam sliku i dolazim do samo jedne spoznaje. Samo je Bog mogao stvoriti nešto tako savršeno. Samo je Bog mo-

gao tako uskladiti boje. Samo nam Bog može dati da gledajući u njega, osjetimo blaženstvo, slobodu, ljubav i mir. Gledam sliku i vidim Boga!

Lea Mikulec, 5.a

Mentor: Željka Rabuzin

Rad je uvršten u zbornik najuspješnijih radova pristiglih na Državni susret literarnog duhovnog stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“ u Križevcima.

Nuač

Tak črna i meglena,

nuač je strašna žena.

Tak grijajuća i pripruasta,
a morti je i tuasta.

Mene je strah!

Stalnu zadržavlem dah!

Mama me v krilu zela,

nuač je zginula, trda i debela.

Kušlec mi je dala v ubraz,
a z srca je odma zginou mraz.

Veronika Koprek, 8.c

*Mentorka: Martina Škrinjar
međuopćinska razina smotre LiDraNo*

tehnička gimnazija, govorio je o svojim uspjesima na županijskim i državnim natjecanjima koje je postigao aplikacijama "Upecaj ribicu!" i "AZ vorbilje" te je iste i prezentirao.

Na konferenciji su sudjelovali i pokretnici EU Code Weeka Annika Östergren Pofantis i Alessandro Bogliol i drugi hrvatski nastavnici, učitelji i učenici. Svi su predstavili svoje programerske izazove. Sva predavanja prenosila su se videokonferencijski diljem Hrvatske i Europe.

Nastup

Subota je. Sjedim za stolom kod strine, od nedavno je moje mjesto na čelu stola. Pomislim u sebi, „kaj bumo jeli“??? Gladna sam. Kada strina kuha, nitko ne ostane prazna želuca. To! Zamirisalo je...jelo koje najviše volim, švicarski fondue.

Djeda i strica još nije bilo iz vinograda, obično se uvijek na njih čeka, a ja više nisam mogla čekati pa sam zamolila strinu da me usluži kao pravu gospodicu. Strina je to odmah učinila jer se ionako boji da premalo jedem i stalno me uspoređuje s glistom. Baka se odmah složila jer u njenom vrijeme djevojčice su ...zname već što. Ubrzo su se okusi izmiješali u mojim ustima, a ja sam osjetila blaženstvo. Jesti je anđeoski, ali što će kad moram paziti na vitku liniju. Oko pola tri je trebao uslijediti desert, kompot od ananasa sa sladoledom od punča i šlagom. I uslijedio je. Strina strašno drži do reda, kao u hotelu, jedino strica „nemre v red dopelati“. Ah, te boje, mirisi i okusi! Puna sam. Prepuna, do ibera, rekli bi ovi naši vinogradi kojih još nema „z goric“.

Danas je i moj nastup u „Luminiju“, nastupam za „Feel the best“, plešemo u punom sastavu. Inače sam uvijek bila u prvom redu, a sad plešem u drugom iz neopravdanih razloga i ljutim se na trenericu jer zbog cure ispred sebe ne vidim publiku. No, dobro! Bila su već tri sata i trebalo se početi spremati. Poznato je da nama plesačicama treba malo više vremena za kostim i šminkicu. Obožavam kad mi baka pripremi kostim kao pravoj umjetnici, ja se našminkam da mi trepavice budu kao male crne metlice. Nastup je bio u pet, ali mi smo se trebale naći u četiri i pripremiti za nastup... Kod mene je sve pomalo kasnilo, u četiri smo još bile kod kuće, uvijek pretjeram s tim uređivanjem, a onda izvršim pritisak na baku koja bi sve za svoju princezu. Od Nove Vesi do Luminija došle smo za deset minuta, inače nam treba dvadeset. Baka me je vozila „kaj da me fkrala“, a švicarski fondue poželio je izaći kuda je i ušao, jedva sam ga „vrnula v rikverc“.

Cure su me već čekale u“ backstageu“. Đekićka i Lorena odmah su komentirale moju šminku.“Tak si kaj narkomanka,

se ti se razmazalo“. Đekićka je izvadila puder, a Lorena ponovila maskaru. Ponovno sam ličila na nešto, bio je to dobar „make up“. Rekla sam im: „Cure, meni je slabo!“ Đekićka mi je izvadila kostim i komentirala da trema dođe i prođe. Bilo me sram reći da sam se prežderala. Ruševačka mi je stavila puder, a Galićka me zasjajila sjajilom kao pravu zvijezdu. Odmaknule su se od mene i rekле u glas: „Savršeno!“ Bile smo spremne za nastup kad je meni pozlilo. Trčala sam na wc, a Đekićka za mnom. Izbacila sam u zadnji tren skoro kompletan ručak, točno mi ga je bilo žao, a Đekićki je bilo žao mene pa je kucala o vrata i vikala: „Jesi dobro, je sve ok?“ „Ma kak ne bi bilo“, odgovorila sam svjesna da mi se maskara ponovno razmazala, ali nesvesna da je pola ručka završilo na mojoj kostimu.

Đekićka za sve ima rješenje. Imala je u torbi svoj rezervni kostim. Dva broja veći ili manji, u tom trenutku nije mi bilo važno. Važan je nastup, a ja sam profesionalka. Čim sam se presvukla u dva broja preveliki kostim, osjećala sam se „the best“, možete zamisliti. Prazan želudac, prevelika haljina, kiselina u ustima i smješak koji mora biti na licu. Po prvi puta mi je bilo dragو što plešem u drugom redu.

Voditelj programa najavio je grupu „Feel the best“ koja je osvojila brojna priznanja na plesnim natjecanjima i tražio za nas veliki aplauz. Pjesma je počela i mi smo razvalile pozornicu. Do kraja dana imala sam još dva nastupa. Jedan je uslijedio nakon silaska s pozornice jer mi je od brojnih skokova ponovno pozlilo, a drugi kod kuće, u tijeku mojeg toaleta u kojem sam se, sad stvarno, do kraja riješila strinog ručka.

Učenica: Franka Klinec, 5.razred

Voditeljica: Željka Rabuzin, dipl.uč.

LiDraNo 2016. - rad je predložen za Državnu razinu i nagrađen Županovom nagradom za najbolji literarni rad u Županiji

Patricia Kranjčić iz 8.c razreda ponovno osvojila 3. nagradu na državnom natječaju "Moja prva knjiga"

Učenice literarne grupe su drugu godinu zaredom prijavile svoje slikovnice na državni natječaj "Moja prva knjiga".

Marljivo su prionule pisanju teksta i crtanj ilustracija, a rezultat višemjesečnog rada su slikovnice "Vila Mila" autorice Laure Levanić i "Plemkinja" autorice Patricije Kranjčić. Obje učenice pohađaju 8.c razred. Nakon objave rezultata, razveselila nas je vijest o osvojenoj 3. nagradi za slikovnicu "Plemkinja" koju je izradila Patricia Kranjčić te tako ponovila prošlogodišnji uspjeh. U izradi slikovnica usmjeravala ih je učiteljica hrvatskoga jezika Martina Škrinjar.

